

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 1. Gener-Agost de 1991.

ORGUE DE L'ESGLÉSIA DE SANTA MARIA DE MAÓ. Dalt i Baix.

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 1. Gener-Agost 1991.

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE	6
· Missatge Pasqual	
· El tresor de l'Eucaristia	
VICARIA GENERAL	8
HOMILIES PRONUNCIADES PEL VICARI GENERAL DE LA DIÒCESI:	
· A Maó, amb motiu de la Campanya contra la Fam, el dia 8 de febrer de 1991.	
· A la Catedral en la Missa-Funeral per Francesc de Borja Moll, el dia 28 de febrer de 1991.	
· A Es Migjorn, en el Centenari de la Fundació de les Missioneres dels Sagrats Cors de Jesús i de Maria, el dia 14 d'abril de 1991.	
· Al Santuari de la Mare de Déu del Toro, en la romeria dels andalusos residents a Menorca, el dia 19 de maig de 1991.	
· A la Catedral en la festivitat del Corpus Christi, el dia 2 de juny de 1991.	
· A la Catedral en l'Eucaristia pels difunts de l'Any de la desgràcia, el dia 9 de juliol de 1991.	
· Al Monestir de Santa Clara de Ciutadella en la seva festa, el dia 11 d'agost de 1991.	
DOCUMENTS I NOTIFICACIONS:	
· Programació de les trobades de preveres, formació permanent i recessos per a l'any 1991.	
· Invitació a la festa de Sant Antoni i pregària per la pau en el Golf Pèrsic.	
· Amb motiu del missatge del Papa per a la Quaresma i convidant a la pregària pel conflicte del Golf Pèrsic.	
· Amb motiu de la Missa Crismal comunicació a les comunitats religioses de la diòcesi.	
· Els cristians i la salut.	
ACTIVITATS DEL SR. BISBE ADMINISTRADOR APOSTÒLIC	29
SECRETARIA GENERAL	31
· Nomenaments de l'any 1991.	
· Ordenacions de Diaconat i Presbiterat.	

SEMINARI DIOCESÀ 32

- Escrit del Vicari General amb motiu del Dia del Seminari.

DELEGACIONS DIOCESANES 34

JOVENTUT:

- Aplec de l'Esperit: Una experiència d'Església jove.
- Escoltes de Menorca. Diada del Pensament-91.
- Federació de Clubs Parroquials: El començament d'una nova etapa.
- JOBAC: Embarcats en un nou estil.

CATEQUESI:

- «Nous temps, noves respostes».

ARXIPRESTATS I COMUNITATS PARROQUIALS 40

- Assemblea arxiprestal de Maó.
- Setmana Parroquial a Ferreries
- Jornades Parroquials a Sant Antoni Ma. Claret de Ciutadella.
- Notícies curtes:
 - Una Pregària per la Pau a Sant Rafael de Ciutadella.
 - La casa sacerdotal de Maó.
 - Col·loqui ecumènic.
 - Recés espiritual.
 - Una vintena de caps escoltes.
 - Nou orgue per a la Catedral de Menorca.
 - El Sr. Guillen Pons.
- Vida creixent.
- Les Germanes dels Sagrats Cors. Centenari.
- Decret per a la celebració a la diòcesi de Menorca de la Memòria litúrgica del Beat Francesc Palau i Quer.
- IV Centenari de Sant Joan de la Creu (1551-1991).

DOCUMENTS DEL BISBE

MISSATGE PASQUAL

Crist, expressió plena de l'amor del Pare, es va fer semblant a nosaltres, excepte en el pecat, mitjançant la seva encarnació en les entranyes puríssimes de la Verge Maria, la Mare del Senyor. Assumint el nostre ser finit i carregant damunt seu els pecats de tots, ens rescatà amb la seva sang morint a la creu i ens va fer néixer a la vida de Déu per la seva resurrecció gloriosa. Aquest és el contingut profund de la Pasqua cristiana, actualitat eficaçment per la litúrgia de l'Església.

Identificats amb la mort de Jesucrist pel baptisme i reben les primícies de la resurrecció en l'Eucaristia, els cristians anunciam als nostres germans els homes que el món no està el signe del no-res, sinó sota el signe de la resurrecció i de la vida.

«Si Crist està amb nosaltres, ¿qui estarà contra nosaltres?», exclama l'Apòstol Pau.

D'aquesta convicció de fe brolla el meu missatge d'alegria pasqual a tots els cristians i a tots els homes de bona voluntat de la ben volguda Menorca.

De la mà del Papa, que ens confirma en la fe vertadera, us record que «cada home ha estat inclòs en el misteri de la Redempció i que Crist s'ha unit per sempre amb cadascú per mitjà d'aquest misteri».

Dirigim, doncs, la mirada a l'Home nou i orientem la consciència i l'experiència del nostre ser al misteri del Crist.

En la seva paraula i en la seva persona ha començat el Regne, la plenitud del qual esperam de la seva segona vinguda.

Us desig dies de joia en el Senyor Ressuscitat!.

El vostre Bisbe Manuel

EL TRESOR DE L'EUCARISTIA

Diumenge que ve, dia 2 de juny, celebrarem en l'Església la solemnitat del Corpus Christi.

«El nostre Salvador, en l'últim Sopar, la nit en què seria traït, va establir el Sacrifici Eucarístic del seu Cos i Sang, amb el qual perpetuaria secularment el Sacrifici de la Creu, fins al seu retorn; així deixava a la seva estimada Esposa, l'Església, un memorial de la seva mort i resurrecció; sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de cari-

tat, convit pasqual on menjam el Crist, l'ànima s'umpl de gràcia i ens és donada una penyora de la glòria futura». (SC, núm. 47. Vaticà II).

D'aquesta forma, amb la celebració litúrgica de l'Eucaristia, l'Església actualitza el sacrifici únic i irrepetible de la creu, pel qual Jesucrist sofreix contínuament al Pare, i gràcies al qual obtenim la nostra redempció.

Així és que l'Eucaristia constitueix el bé espiritual més gran de l'Església. En l'Eucaristia —i també en els altres sacraments— hi actua l'Esperit de Crist i en brolla de gràcia que fa fecunda tota acció pastoral. L'Eucaristia és també la meta on culmina tot esforç d'evangelització.

La participació en l'Eucaristia ens identifica plenament amb Jesucrist i ens converteix en sacerdots i víctimes agradables als ulls de Déu. I en participar tots junts del mateix pa i del mateix calze, quedam units entre nosaltres i amb tots els homes amb el lligam indissoluble de la caritat. Finalment, pel fet que en l'Eucaristia «menjam Crist mort i ressuscitat», rebem una penyora de la vida futura, que és vida plena i definitiva.

El culte a l'Eucaristia és l'acte més gran d'adoració que un home pot fer. No debades ha estimat tant l'Església el culte al Santíssim Sagrament dins i fora de la missa; i per açò mateix ha conservat com un valuós tresor la festa del Corpus Christi.

En aquesta ocasió, exhort totes les parròquies i comunitats cristianes de Menorca a celebrar aquesta solemnitat. I us anuncio amb la més gran alegria que, tot seguint la tradició d'anys anteriors, celebrarem a Ciutadella la missa i processó del Corpus a l'Església Catedral a les 18.30 h.

¡Que el Crist sacramentat, realment present en el pa i el vi, sigui adorat i glorificat!
¡Que ell ens unesqui al seu sacrifici redemptor! ¡Que ens mantengui units per la caritat i faci créixer aquesta unió! ¡I que sigui per a tots l'aliment necessari en el camí que ens mena a la vida eterna!.

El vostre Bisbe Manuel

VICARIA GENERAL

HOMILIAS PRONUNCIADAS PEL VICARI GENERAL DE LA DIÒCESI

CAMPAÑA CONTRA EL HAMBRE. Maó, 8 de febrer-91

Como los primeros cristianos, nos hemos reunido para rezar y para compartir.

Éste es el significado profundo de la Eucaristía y la razón que hace creíble nuestro existir como creyentes.

Esta noche, de una manera especial, porque hemos encontrado a alguien que yace en el camino: alguien que tiene el derecho de no ser interrogado, apartado y mucho menos calumniado. Porque se interroga con palabras, se margina con gestos y se calumnia con actitudes.

Digo esto, porque hoy más que nunca hemos de asumir y hacer nuestro aquello que es netamente evangélico. Nuestra mirada y nuestra actitud hacia los que sufren está muy por encima de diferencias sociales, de sexo, de raza, de religión... Jesús quiere que hagamos el esfuerzo de mirar las personas con los ojos de Dios, poniendo sobre todo y en primer lugar nuestra atención preferencial en los más pobres.

Si esto lo puede descubrir cualquier persona con un mínimo de humanidad, cuanto más los que decimos ser los seguidores de Jesús, los que encarnan en el hoy y en el aquí su Evangelio, hemos de definirnos por una opción preferencial así.

Jesús intuye que algo nuevo puede suceder cuando el centro de la actividad de una persona no es ella misma sino la realidad, muchas veces cruda realidad que tiene delante. Y si esta realidad que tiene delante es una persona, sea quien sea y sea como sea, tiene que ser atendida incluso con preferencia a uno mismo.

El relato evangélico que hemos leído es un signo más que evidente de este nuevo estilo.

Con mucho acierto Jesús, en esta parábola del buen samaritano, evita el nombre del pobre agredido que yace en el suelo, pero no con menos acierto nombra a los que pasan de largo.

No pasan de largo los que la sociedad llama «malos», sino aquellos que están plenamente convencidos de su inocencia y de su actitud amparada por la ley. Probablemente en estas personas, en nosotros mismos, muchas veces se da un desgaste, un aflojamiento de opción y de actitudes. Y ello aún quiere tener un matiz de justificación.

Jesús no está de acuerdo, porque la razón profunda de actuar de este grupo de satisfechos humana, moral y religiosamente, tiene como centro y como punto de referencia su mismo egoísmo.

Y el Evangelio va por otro camino. No hay justificación posible desde el momento en que creemos que Dios es Padre de todos y desde el momento en que estamos comprometidos solidariamente en la construcción del mundo y de la sociedad de los hombres.

Por este motivo, el problema del hambre, como tantos otros males colectivos de la humanidad, es un problema de todos, sin excepción. Más, si nuestra fe en Dios nos hace ver con toda certeza que unos y otros somos hermanos.

Jesús llega al corazón de nuestros planteamientos: ¿qué pregunta se hicieron el sacerdote y el levita cuando se encontraron con aquel hombre tendido en el suelo?. Probablemente pensando en ellos mismos, se dijeron: ¿qué me pasará a mí si me paro a ayudarlo? Fueron más fuertes sus prácticas religiosas y sus escrúpulos legalistas. Por eso optaron por pasar de largo.

Pero, ¿qué hizo el samaritano?. Los que escuchaban a Jesús entendían que se trataba de un hereje, de un cismático, o de un ateo. Sencillamente, invirtió la pregunta y se dijo: ¿Qué le pasará a este hombre si no me paro y le ayudo?.

Así, con este corazón, actuó enseguida y sin mirar de quien se trataba.

Hoy el problema del hambre se nos presenta en estos términos y en medio de una situación que en las actuales circunstancias aún lo hace más grave.

Hubiéramos terminado con el hambre en el mundo si todo lo que se está gastando en esta horrible guerra del Golfo Pérsico se estuviera invirtiendo en alimentación, en programas de educación, en equipamientos de hospitales, en campañas de salud, en favorecer el uso de recursos naturales y protección del medio ambiente, tanto en países ricos como en países pobres.

Hacer una campaña contra el hambre en medio de esta situación parece incluso vergonzante por parte de una sociedad que está orgullosa de sus progresos, de sus adelantos científicos y de su tecnología. Una sociedad, sin embargo, que tendría que avergonzarse de sus retrocesos humanos, de sus injusticias premeditadas, de sus absurdos comercios de armamento y de su sofisticada red de narcotráfico. Todo para enriquecer a unos pocos, muy pocos, y dejar en la cuneta del hambre y la desgracia a la mayoría.

Esta es la llamada que nos hace Dios hoy, a nosotros, los ricos del primer mundo... A nosotros que nos atrevemos a no sólo ser altruistas o tranquilizar nuestra conciencia, sino a transparentar hoy la mismísima opción de Jesús, nosotros, sus seguidores.

A nosotros que vamos a sentarnos a la mesa de la Eucaristía, la que da fe y credibilidad de que no marginamos a nadie, ni nos creemos superiores a nadie, y nos sentimos verdaderamente «hermanos».

FUNERAL DE FRANCESC DE BORJA MOLL

Catedral de Menorca, 28 de febrer de 1991

Introducció

Déu, el Pare, ha cridat el seu fill, Francesc de Borja a viure la benaurança eterna. Per a nosaltres, germans en la fe i conciutadans d'ell en aquesta terra de Menorca que l'ha vist néixer, és un motiu de celebració cristiana per la fe en la Vida que Jesús Ressuscitat ens ha comunicat. I, al mateix temps, un moment de germanor sentida amb tots els qui, familiars i amics, han conviscut, treballat i sintonitzat amb els seus esforços en bé del nostre poble, la seva fe i la seva cultura.

En aquesta Església Catedral i parròquia, aquí mateix on ell, just al començament de la seva existència va rebre el do de la fe en el baptisme i incorporat a la comunitat cristiana, aquí mateix volem pregar per ell i celebrar l'Eucaristia, expressió de la nostra fe en Crist Ressuscitat i de la nostra esperança en la vida que Ell ens ha promès per sempre.

Invoquem, ara, la seva misericòrdia i la seva pau, font de benaurança per a tots.

Homilia

La comunitat cristiana de Menorca vol amb aquesta celebració manifestar la fe en el Déu de la Vida fent una lectura creient d'allò que significa el traspàs d'una persona estimada.

Ho feim perquè creim que la vida dels justs està en mans de Déu, perquè ells han trobat la pau, perquè tenien l'esperança segura de la immortalitat.

Ho feim, perquè sabem que Déu els donarà una felicitat immensa, perquè després de la prova, ha trobat que eren dignes d'ell.

Aquests motius profunds, per a nosaltres conviccions de fe i d'esperança, ens els acaba de comunicar el llibre de la Saviesa de l'Antic Testament. Paraules claus per a viure d'una promesa que, perquè és feta per Déu, no duu a engany ni falla. Paraules, que són fonament de tot consol i expressió sincera d'un cor creient que cerca Déu i està obert a rebre d'Ell la màxima benaurança.

L'home que en la vida sap intuir el terme d'aquesta benaurança, ompl de contingut tots els moments de la seva existència. Tot té un sentit, una orientació de plenitud, per senzilles que siguin les coses i per humils que siguin les actituds. A Déu l'entenen més els senzills, aquells qui no es cerquen a ells mateixos i han superat tota ànsia de poder, de prestigi humà o de vanaglòria. Jesús mateix en deixa constància quan agraeix a Déu, el seu Pare, que els senzills l'entenen, entenen el seu projecte alliberador i se sumen a la seva causa i són feliços, mentre que els orgullosos i poderosos han

perdut la capacitat de meravellar-se i d'obrir-se a Ell degut a l'autosuficiència que els té tancats dins ells mateixos.

Francesc de Borja deia textualment: **«he tingut per no res les riqueses materials i la recerca d'honor i de poder»**. Aquí hi ha una clau d'interpretació de tota una vida que explica moltes de les seves actuacions. Aquí hi ha la raó d'una llibertat interna que, unida a una palesa actitud d'humilitat, fa més i més creïble la seva persona.

Més quan és una persona que creu en allò que anomena la **«bondat individual»**, la que fa enfora tota astúcia, dissimul i flexibilitat hipòcrita.

I aquí hi ha jugat el testimoni dels pares, dels qui des dels primers instants de la vida —com ell mateix manifesta— s'ha avesat a obrar sense falsedat, sense egoisme i amb respecte per a tothom.

Consells i exemple: una herència sense preu, totalment gratuïta, que, no sense dificultats, el mantindran fidel a conviccions profundes. **¿Quina és la religió autèntica?**. La descoberta de Jesús és l'inici d'un camí de llibertat, és font inesgotable de la trobada de l'home amb Déu, és el correctiu fraternal, però incissiu, d'allò que es fa en nom de Déu i no genera el bé de l'home, d'allò que es fa, però és una contradicció amb les ensenyances evangèliques.

Les benaurances que proclama Jesús no són un codi moral ni una imposició que s'afegia a la ja llarga llista de preceptes a la que estaven acostumats els qui l'escoltaven. L'entusiasme que provoquen és la descoberta d'un nou sentit dels qui ja les viuen. Per açò, Jesús, diu **«feliços vosaltres, els qui sou pobres..., els qui sou humils, els qui sou misericordiosos, els qui sou justs, els qui creau la pau, els qui sou perseguits...»**.

Aquest llenguatge només l'entenen els qui són així; els altres, en canvi, normalment s'hi rebel·len.

Aquesta i no altra és la proclamació del Regne de Déu feta per Jesús i ratificada amb la seva resurrecció. Els qui són del Regne ho han entés, els qui estimen i aspiren a aquesta utopia realitzable, van deixant una herència inoblidable.

«La meva religió —diu Francesc de Borja— és la del Sermó de la Muntanya». I amb quina intuïció ho explica: **«una religió d'amor i de justícia vàlida per a tota la humanitat, com ho és l'obra de salvació que vingué a realitzar Jesucrist»**. **«Jo em sent sincerament cristià»**.

Coneixia bé la gratuïtat de la fe, la seva no demostrabilitat científica, la tolerància sincera i el fracàs aparent de Jesús. La seva humilitat —que equival a dir «la veritat» de la seva persona— avui més que mai ens ajuda a entendre com entreveia el camí obert a la Vida. **«La mort —dirà— no és un perill... és una missió a complir sense fallida: una meta inevitable, segura, com és segura l'arribada de la nit després del dia lluminós»**.

La mort de Francesc de Borja ha estat una visita del Senyor. Una visita, però, que —com diu el llibre de la Saviesa «ens fa alçar com una flama, com les espires que incendien el rostoll». La promesa hi és i se li ha fet confiança: aquest és, germans, el major consol.

I per què no, dir també que la major felicitat! La que Jesús descobreix entre la gent senzilla i la proclama com a possible i segura per sempre.

Avui agraïm al Senyor tota aquesta herència feta testimoni de vida i ja patrimoni del nostre poble. Aquesta és la més valuosa aportació a la cultura, a la nostra cultura: estimar-la perquè és part de la mateixa vida, defensar-la perquè ens identifica i treballar-la perquè sigui viva.

Que Déu l'hagi acollit en el seu Regne i per sempre en la plenitud del seu AMOR. Que així sia.

EUCARISTIA EN EL CENTENARI DE LA FUNDACIÓ DE LES MISSIONERES DELS SAGRATS CORS DE JESÚS I DE MARIA

Es Migjorn, 14 d'abril de 1991

Estimats germans i germanes:

En el fons de la celebració festiva d'avui, il·luminada per l'experiència pasqual que els apòstols tenen de Crist Ressuscitat, em sembla intuir una pregunta que avui el mateix Jesús ens fa: «Sou capaços d'escriure una història distinta?».

Hi ha una història conduïda pels homes, plena d'errors i de culpes i hi ha una història escrita per Déu capaç d'invertir el curs d'una realitat que sempre hauríem imaginat diferent.

I és que Déu, com deim aquí, és capaç d'escriure dret amb retxes tortes.

I, quines retxes tortes?

Avui, el llibre dels Fets dels Apòstols ens en fa una descripció ben detallada i valenta: «A aquell que vosaltres vau entregar, vau negar i vau assassinar, Déu l'ha glorificat, l'ha ressuscitat d'entre els morts!». I segueix: «Ell era innocent, vau matar el qui ens obre el camí de la vida».

Amb aquest material humà no només deficient, sinó indigne, Déu comença a escriure una història nova i ens hi convida a continuar-la, perquè es realitzi allò que ha estat avui la nostra primera pregària: «feis que el vostre poble exulti de veure's rejuvenit».

Amb la resurrecció de Jesucrist comença una nova primavera, una nova història per a la humanitat. I amb ella tots aquells signes successius que són realment una transformació, un canvi radical que operi el pas de tota situació injusta a una novetat de vida.

«Els meus camins no són els vostres» —diu Déu—, però Crist Ressuscitat ens ha re-situat, ens ha col·locat en la trajectòria de Déu.

Amb aquesta llum i camí —que és Crist Ressuscitat— llegim i construïm el nostre caminar: el Regne de Déu que es va obrint pas ja entre nosaltres.

L'home, però, no ha trobat Déu en un camí distint. Més bé ha estat Déu que ha volgut fer el mateix camí de l'home, fent possible una trobada que li ha transformat els ulls i el cor: **el do de la confiança i una nova forma d'estimar.**

Els apòstols, fortament agafats per aquesta nova experiència que ha capgirat la seva vida, ja no actuaran en nom propi, ni serà la seva autosuficiència la que marcarà la seva actuació. Ho faran sempre «en el nom del Senyor Jesús», posant en entredit tots aquells absoluts que els enlluernen i prometen molt.

Mirau Pere i Joan a l'entrada del Temple: una mirada terriblement «humana» i «humanitzadora» a aquell invàlid acostumat ja a no mirar a ningú. I després, un allargar la mà amb tota la força i la convicció del món: «or i plata no en tenim, però allò que tenim t'ho donam! En nom de Jesús de Natzaret, camina!».

Havien entès bé Jesús. Havien descobert la seva opció preferencial pels més pobres. Havien posat en Ell tota la seva confiança i havien après a abocar damunt les persones tota la seva capacitat d'estimar.

Són els ulls nous de la fe —com dirà Lluc— aptes per descobrir els «signes» de la presència de Jesús. És el cor de carn del que parla Ezequiel, abocat a estimar i fer nou tot allò que entra en relació amb ell.

Aquests són els «sentiments que pertoquen a escollits de Déu: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència», com ens ha dit Pau a la segona lectura. És el ressò nítid de tants i tants que, després dels apòstols, s'han apuntat a teixir la nostra història segons Déu.

Així vull contemplar la celebració del Centenari de la fundació de les Missioneres dels Sagrats Cors: com la lectura creient d'una presència **capaç d'escriure una història distinta**, que parteix de la descoberta de Déu en la pregària, passa per la joia i l'exigència d'una vida en comunitat fins a fer-se servei humil i agraït a la comunitat cristiana i als més necessitats.

Amb una intuïció que descobreix en els signes dels temps allò que és la crida de Déu. Na Sebastiana Lladó Sala, Sor Maria Rafaela, en la vida religiosa, adonant-se de la situació en que es troben les dones del seu poble, converteix la seva casa en lloc de trobada i formació cristiana. Ella mateixa dirigeix tandes d'Exercicis Espirituals i pro-

jecta una activitat espiritual de signe ben nou i de tò profètic per a molts sectors i persones de l'Església que anaven baix mínims.

Realment, la seva activitat pastoral tenia molt d'excursionista: així obria camins nous, era una crida constant a ser «testimonis de l'amor».

Germanes dels Sagrats Cors: la nostra Església de Menorca vol agrair avui al Senyor el do que sou vosaltres i que és la vostra Congregació per a la nostra gent. El vostre treball entre nosaltres —serien ara molts els testimonis que ho dirien— ens fa adonar de l'estil del Regne, del valor de la pregària, del servei humil, de la capacitat comunitària, d'aquella preferència evangèlica que duu a l'autèntica i única felicitat proclamada per Jesús en les benaventurances.

El vostre servei a les comunitats d'Es Migjorn i Maó, ens ajuden a entendre —com ho veim en tantes altres comunitats on serviu— que el Regne de Déu no es construeix amb falsos espiritualismes ni amb una atenció que no posa arrels en el poble, sinó amb l'encarnació diària que estimau i a la que hi comunicau la pau del Senyor.

Jesús Ressuscitat, quan es presenta als deixebles els ha de dir que no és un fantasma, els ha de dir que no tinguin por, els ha d'alliberar de tots els dubtes que els afeixuguen. S'hi ha de fer present amb carn i ossos i menjant peix a la brasa...

A vegades pens si no és aquesta una crida urgent a la nostra Església a que ens encarnem veritablement, a que alliberem de tantes pors, dubtes i prejudicis... Una crida a deixar de ser aquells fantasmes que no donen garantia d'existència i es creïble el seu testimoni, sinó els qui com Jesús es presenta viu i actuant, com ara s'hi farà present en l'Eucaristia.

És una crida individual, un toc al cor de cadascú... Per açò, junt a la gran notícia de la Resurrecció, avui les lectures ens parlen de conversió i de perdó. Però, és sobretot, una crida col·lectiva a fer de les nostres comunitats i de la nostra Església un signe viu de Crist Ressuscitat, que faci possible escriure una història distinta: la de la confiança, la de la superació de totes les injustícies, la d'una pau que és solidaritat amb els que pateixen les conseqüències desastroses de la guerra, la d'una major entrega i disponibilitat posant al servei de tots i en nom de Déu les nostres millors energies.

EUCARISTÍA EN LA ROMERÍA DE ANDALUCÍA

El Toro. 19 de Mayo de 1991

Queridos amigos y hermanos todos:

Hoy es un día de fiesta. Hemos subido al Santuario de la Virgen de Monte-Toro,

Patrona de Menorca, en actitud itinerante, en romería, como aquel primer pueblo que Dios llamó a través de Abraham para que se pusiera en camino y se mantuviera en la confianza.

Quisiera que nuestra actitud fuera de acogida mutua y nuestro gesto de fraternidad en este día de convivencia un nuevo motivo para trabajar juntos por construir un tipo de sociedad en justicia y en paz.

Lo digo en nombre de la comunidad cristiana de Menorca, a todos vosotros, los que habéis salido de la tierra que os vio nacer y os habéis acercado a compartir el pan y el trabajo en esta isla que os acoge y os hace conciudadanos.

Quisiera que este gesto de acogida fuera mutuo y juntos nos comprometiéramos a construir esta sociedad nuestra que también tiene muchas situaciones por resolver y muchos problemas que afrontar.

Este gesto de encontrarnos juntos, celebrando esta fiesta de hermandad, es un buen medio para llevar a cabo esta tarea que nos concierne a todos y es responsabilidad común.

Pero, sobre todo, quiero manifestar la importancia de todo aquello que nos une, que es mucho. Más aún, muy por encima de las normales diferencias de haber nacido en lugares distintos, hay una realidad que nos une profundamente: **nuestra fe en Cristo Resucitado**. Por este motivo estamos celebrando la Eucaristía en medio de un ambiente fraternal y festivo.

Nuestro encuentro de Cristo Resucitado también se realiza hoy por su presencia en la Eucaristía, como fue una realidad cuando se apareció a los apóstoles. He ahí la razón profunda de nuestra fiesta de hoy y que da sentido a toda una jornada de confraternización y convivencia.

Hoy también Jesús se nos presenta a nosotros. Hoy también nos da su paz. Una paz que sólo la entienden y la aceptan aquellos que ya la han acogido en su corazón, una paz que no sólo queda encerrada en este recinto festivo, sino que nos urge a hacerla extensiva a todas nuestras relaciones humanas, familiares, laborales, sociales y políticas.

Una paz que no es silencio, ni sólo tranquilidad, sino que tiene nombres muy concretos como verdad, amor y justicia. Una paz que no llega solamente cuando se ha firmado un tratado o han callado las armas. Se trata de una paz interior que construye una sociedad nueva cada día. Por ello, el resultado es la solidaridad con los más necesitados, la asistencia a los más impedidos, la atención a los más desfavorecidos, la ayuda a los más pobres.

Esto precisamente es lo que entendieron los primeros cristianos, como nos ha explicado la primera lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles. Y no sólo lo enten-

dieron, sino que lo pusieron en práctica. «El primer grupo de creyentes pensaba y sentía lo mismo, un sólo corazón y una sola alma. Lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía».

Habían llegado a esta situación que tantas veces soñamos, y por la que trabajamos y luchamos. Algo había en su corazón que mantenía vivo este espíritu comunitario y hacía posible que no hubiera pobres entre ellos.

Yo me pregunto: ¿Es posible hoy este estilo de vida? ¿Es posible que las utopías que predicamos a todos los niveles sean una realidad?

Creo que sí, porque creo en Cristo Resucitado. El nos da suficiente imaginación y capacidad para llevarlo a término, pero a cambio de una vida coherente y de unas actitudes de acuerdo con su persona y su proyecto.

La fe puede mover montañas. Esta fe es la que hoy Jesús nos pide a todos para que sea la base de toda acción transformadora, para que nos impulse a trabajar juntos en el respeto mutuo y sin ningún tipo de atropello hacia el otro. Los bienes, en lugar de ser objeto de posesión egoísta, y consiguientemente fuente de contiendas, divisiones y diferencias, se convierten en un sacramento de amistad y fraternidad.

Cuando Jesús dice «bienaventurados los que creen sin haber visto» nos da a entender que hay que hacer visible la resurrección mediante la práctica de la justicia y del amor fraterno.

Esta es la llamada que nos hace hoy la Iglesia: una llamada al anuncio de Cristo Resucitado, pero un anuncio que se lleva a cabo mediante el testimonio creíble de los hechos.

Que la Eucaristía que vamos a compartir nos dé suficiente fuerza para llevarlo a término y sea fuente de auténtica fiesta.

FESTA DE CORPUS CHRISTI

Catedral de Menorca, 2 de juny de 1991

Introducció

La nostra actitud inicial en començar aquesta celebració eucarística ha de ser de sincera **humilitat**, deixant-nos convidar per Crist a seure a la seva taula i a realitzar un gest únic que ens fa germans. Un gest fet tot ell d'entrega per a la vida del món i segellat amb la seva sang, origen i font d'un nou orde basat en l'amor i en la justícia. Recuperant, ara, la memòria de Jesús i dels primers cristians i unint-nos a tants que ens han precedit i ens han deixat aquest tresor sense preu de l'Eucaristia, demanem

amb la pregària del perdó comunitari la reconciliació i la pau del cor que Crist ens ha obtingut.

Homilia

La celebració del Cos i la Sang del Senyor és un dels dies més entranyables i festius de la litúrgia cristiana.

Ens reunim en família i, especialment avui com a comunitat cristiana de Ciutadella, deixant els llocs habituals de trobada i celebració, per a compartir en aquesta Església Mare allò que constitueix la font i cim de tota la vida cristiana: el sagrament de l'Eucaristia.

Celebració «entranyable» perquè així ho va voler Jesús quan va encomanar als seus deixebles «fer el seu memorial: el de la seva entrega per amor i com a font de vida per a tothom». També avui, a nosaltres, que després de 20 segles volem expressar i testimoniar la nostra fidelitat a Jesús, ens dóna l'encàrrec de ser una comunitat eucarística, és a dir, una comunitat agraïda, unida i solidària, acollint i fent nostra la seva entrega, a fi de perpetuar-la en el temps repartint el seu Cos i la seva Sang com aliment.

Aquest és el gran misteri d'amor de Crist a la seva Església, a nosaltres, Poble de Déu. Aquesta és la penyora de la vida que Jesús ens comunica amb abundància, com diu Sant Joan. Aquest és el signe, el sagrament que ens situa enmig del món amb l'encomana joiosa del manament nou: «Estimau-vos, com jo us he estimat».

El primer aliment ha estat la Paraula de Déu proclamada enmig d'aquesta nostra assemblea. Ella ens dóna unitat, capta la nostra atenció i, molt per damunt de les nostres maneres de pensar i de fer, crea ja un espai de solidaritat.

La necessitat d'una intervenció de Déu en la història només s'accepta quan la conversió individual i la reconciliació dins el si d'una comunitat ens donen un **cor de pobre**. Els pactes i les aliances mai tenen eficàcia quan es fan des d'actituds prepotents o exigeixen de l'altre allò que un no és capaç de donar d'ell mateix. La sang, símbol de la vida, que el Poble d'Israel oferia era signe d'una voluntat d'obeir Déu, però no va arribar a tenir un caràcter de salvació definitiva fins que Crist, amb la seva sang, amb l'entrega de la seva vida, ens ha purificat del tot i ens ha projectat al nou culte del Déu viu. Aquesta és la visió progressiva de l'Antic al Nou Testament i que hem escoltat a les dues primeres lectures.

La sang, que és fonamentalment el símbol de la vida, es converteix per a nosaltres en font de salvació definitiva. I és per la comunió del pa i del vi, del Cos i la Sang del Senyor, que ens incorporam a Crist i a la seva Església i ens convertim en fills de Déu, per a comunicar aquesta mateixa vida al món.

Per aquest motiu, les nostres celebracions de l'Eucaristia no tenen el valor d'una autocomplaença ni poden ser mai justificacions de les nostres conveniències. La instrumentalització de l'Eucaristia que la duria a reduir-la a un culte buit —per molt estètic i ben fet que fos—, o la seva utilització com a pretexte de festes socials de signe altament consumista, d'aparença o de despilfarro... ens durien a haver d'escoltar aquelles paraules de Sant Pau a la comunitat de Corint: «Açò que celebrou, ja no és la Cena del Senyor, perquè mentre uns es posen ben rodons, altres segueixen passant fam».

Ens haurem de revisar. Ens haurem de demanar si realment celebrem la Cena del Senyor quan les nostres celebracions dels sagraments i de l'Eucaristia estan buides d'un contingut de fe, quan hi ha mil raons i mil excuses per a no deixar-nos evangelitzar de nou, quan la nova ètica de l'Evangelí —el comportament cristià que Crist ens demana— està tan lluny del que realment les celebracions signifiquen.

I és avui, precisament, en aquesta festivitat del Corpus, que d'una manera ben visible i amb aquell to profètic que ens exigeix la nostra fe amb Jesús i el nostre compromís amb la nostra societat que som i estimam, feim una crida urgent a la solidaritat que se'n dedueix de l'Eucaristia.

Tots coneixeu el lema que Caritas posa enguany a la nostra consideració: «**Hi ha moltes pobreses. Hi ha molts béns. Treballem per la justícia!**».

Amb la Caritas Interparroquial de Ciutadella, que de cada dia més vol ésser la cara externa d'una comunitat cristiana que vol «curar» com Jesús ho va fer, hem detectat aquestes pobreses que ens rodegen i ens interroguen.

Ens interroguen perquè la majoria dels qui som aquí no ho patim a carn viva. Més encara, ens costa ser solidaris perquè gaudim de béns i aquesta situació, si un no vigila, acaba per fer-nos insensibles fins a ser causa d'una injustícia major.

Ens interroguem perquè quan seim a la taula de l'Eucaristia notam que n'hi ha molts que no hi seuen, o perquè se'n senten indignes o perquè els ho impedim. No podem compartir dignament el pa de l'Eucaristia que és Jesucrist quan el pa de cada dia és negat a tants i amb tanta freqüència.

Hi ha pobreses reals que hem de vèncer amb una nova actitud de despreniment, d'austeritat i de nova consciència de comunicació de béns.

—l'especulació indiscriminada del terreny i la llibertat de mercat, ha creat una política de preus la majoria de vegades impossible de sostenir. Normalment va contra un creixement equilibrat i dificulta aquí la pau social.

—els més pobres: els aturats, els immigrants, els qui no perceben ni un mínim sou digne, molts pensionistes i deficients, són els qui entre noltros en pateixen més les conseqüències.

—un creixement desmesurat durant anys que sembla que ens pot permetre tot tipus de luxes, també es guanya les seves víctimes —nous pobres i pobres de ver— com són els drogaaddictes, els alcohòlics, i un grup de delinqüents comuns, que necessiten acolliment, estimació i ajuda.

—Molta gent gran que viu sola, que només percep el Fons d'Ajuda Social, però que pateix les hores de soledat perquè el ritme de vida no permet més atencions, sinó la locura d'anar sempre de pressa i tocant només superficialment la realitat.

—Minusvàlids, malalts i deficientes psíquics, que escoltat d'ells mateixos demanen que se'ls atengui millor, que se'ls hi eviti desplaçaments a l'altre cap de la illa perquè aquí no estan prou atesos per manca d'espais, d'ocupacions o de residències, o d'atenció sanitària.

—Matrimonis desajustats que viuen la pobresa d'una separació real o en camí, on la pobresa familiar agafa els fills que ja no gaudeixen el caliu necessari ni l'amor que els ha d'ajudar a créixer com a persones normals.

—La pobresa intel·lectual i psíquica de tants i tants que cerquen el sentit de la vida en diversions totalment alienants, en el joc, en l'evasió... I tants i tants que necessiten de promoció humana i educació en tots els ordes i que toquen cada dia a les portes de les nostres parròquies demanant ajuda...

—Aquestes i moltes altres són les pobreses que ens rodegen i que ens fan estar incòmodes a la taula de l'Eucaristia. Però aquesta incomoditat és bona perquè ja és un signe de començar a donar una primera passa de solidaritat, la que confirmarà el fet de combregar junts i comprometre'ns a donar més credibilitat a la nostra fe.

I Jesús ens encoratja:

«Tot allò que faceu a un germà d'aquests per petit que sigui, a mi m'ho feis!».

Ara toca ja a cadascú respondre, ser creatius... pensar i compartir programes d'actuació, prestar-nos a qualsevol servei que ens desinstal·li de les nostres comoditats i ens faci obrir de nou els ulls. És el goig de començar a treballar més amb els fets que no amb les paraules i fer de les nostres Eucaristies l'espai on ens trobam per pendre l'aliment que ens dóna força per un treball esforçat per la justícia. És hora de refrescar la nostra vocació cristiana i concretar-la allà on Jesús ens crida: «preniu i menjau; preniu i beveu. Som jo mateix. Estic sempre amb vosaltres!».

Decidim-nos i contem amb ell, que no ens abandona.

MISSA DEL 9 DE JULIOL Catedral de Menorca, 1991

Aquesta celebració cristiana a la nostra Església Catedral, primera de les esglésies de la nostra diòcesi, és avui vespre, dia 9 de juliol, una memòria viva que ens fa contemplar la nostra ciutat amb respecte i amor. I aquest respecte i amor es tal que l'emmarcam dins la tradició més viva i vivificadora rebuda de Jesús, que és l'Eucaristia. Una celebració atenta a una Paraula que ens mostra el pas de Déu dins la història i ens ajuda a interpretar-la des de la nostra fe.

Aquesta interpretació i memòria, avui sobretot, es fan pregària. Pregària per aquells valents avantpassats nostres que van sobre mantenir-se fidels a la seva consciència i identitat com a poble i a la seva fe cristiana, per a ells inseparable de la fidelitat a Déu i als seus germans.

Mantenir-se fidels fins a donar la vida i fer-ho junts com a poble és per a nosaltres avui un desafiament a la nostra cultura i a la nostra fe. Més encara, és un repte indiscutible a tot allò que constitueix avui el fonament del nostre ser i del nostre actuar i, al mateix temps, un esperó que ens detxondeix quan l'enlluernament de la comoditat, de la superficialitat, de l'èxit fàcil i de l'egoisme configuren molts moments un tipus de societat sense valors de categoria i ens remet en a un buidament espiritual que acaba amb el sense sentit de la vida.

L'acceptació de la mort en la lluita per a la justícia i per aconseguir una vida que no s'acaba mai exigeix el valor més alt de l'entrega total per allò que un més estima. L'aguant, la constància en el treball esforçat i generós per als altres —no tenint com a únic i exclusiu valor l'estima a un mateix—, la perseverança en la defensa d'aquelles qualitats que configuren la pròpia existència i la del nostre poble, són actituds perennes de persones madures que han fecundat la història. Aquesta fecunditat s'ha fet per a nosaltres «tradició viva», valor sagrat que mereix el màxim respecte i ens projecta cap a la seva perpetuïtat.

La invitació que Sant Pau ens acaba de fer i que hem llegit a la primera lectura ens urgeix a **«dur una vida digna de l'Evangelí de Crist..., a mantenir-nos forts, units en un sol esperit i lluitant junts per la fe de l'Evangelí»**. El valor de la lluita per la justícia, el valor del sofriment pel fet de ser justs i fins i tot el valor de l'entrega de la pròpia vida per amor... vist en els nostres germans que ho van testimoniar aquell 9 de juliol de 1558, sofrint uns la mort i altres la persecució i la deportació, són avui un signe viu unit a la mort i entrega de Jesús. però precisament per açò, signe d'esperança i de vida perquè Crist ha ressuscitat.

La mort, aquest gran enigma del nostre pas per la història, vista des de la fe i des de Jesucrist que ha mort i ha ressuscitat, ja no és la darrera paraula de la història ni l'absurd que impossibilita la nostra visió transcendent. **«La mort —com diu Dietrich Bonhoeffer— és la festa suprema en el camí cap a la llibertat».** Avui a Ciutadella volem públicament donar caràcter de festa a la màxima oblació dels qui van resistir en aquell 9 de juliol empesos pel seu amor a Déu i a la terra.

Voldria, finalment, llegir amb els ulls de la fe el camí de la nostra responsabilitat històrica, la dels qui avui feim aquesta viva commemoració.

Esteim en el marc d'una celebració cristiana i els qui som aquí sabem bé que el seguiment coherent de Jesús exigeix avui tenir molt clar que la fe autèntica no és l'opinió del poble. És tot el contrari: és lluita, és compromís, és treball esforçat, és testimoni i entrega de la vida per una causa que supera totalment les nostres previsions i possibilitats humanes. Jesús ens ha dit a l'Evangeli: **«El servent no és més que l'amo. Així com m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres. Jo us he escollit del món, per açò el món us odia. Així com no han admès el meu ensenyament, tampoc admetran el vostre. Us faran tot açò perquè vosaltres duis el meu nom. Però, quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat que prové del Pare, donarà testimoni de mi. I vosaltres, que sou amb mi des del principi, també en donareu testimoni».**

Els cristians no esteim cridats a triomfar, ni fins i tot a vèncer, sinó a **donar testimoni.** I el testimoni es dóna cada dia, precisament en els moments més grisos i crítics de la vida i també de la història, en aquells moments que semblen no tenir cap transcendència... Per açò volem estimar lo senzill, lo que no apareix, lo que fins i tot humanament sembla no rebre l'aplaudiment ni el reconeixement dels altres. És amb aquests ulls de fe, amarats d'amor pels qui ens han precedit, que llegim el seu gest valent de mantenir-se fidels fins a donar la vida i miram la nostra història d'avui com una continuïtat que faci viva i transformadora la seva memòria col·lectiva.

La pregària i l'acció de gràcies en l'Eucaristia que ara farem a Déu el nostre Pare per Jesucrist, vol associar-hi a tots aquells que units a Ell pel Baptisme li van esser sempre fidels. I també a tots aquells altres qui, avui i sempre, des de la seva entrega per amor, dins les pròpies famílies o des de les institucions ciutadanes, des dels grups o des de la comunitat eclesial..., volen mantenir viva la memòria que ens identifica com a persones i com a poble i ens mou a seguir units en la responsabilitat comuna que tots hi tenim. Dins el marc de la Constitució i dels Drets fonamentals de l'home, els cristians oferim —com ho feia Jesús— un estil, uns valors transcendents i unes actituds que ens facin persones amb plenitud fins a donar la vida —si importa— per la fe que professam i per la terra que estimam.

FESTA DE SANTA CLARA 1991

«Ell ha brillat en el nostre cor perquè il·luminem amb el coneixement que tenim de Jesucrist... Nosaltres, però, duim aquest tresor en gerros de fang, a fi que aquest poder incomparable sigui atribuït a Déu i no a nosaltres» (1 Cor 4,6-7).

«Uniu-vos a mi, i jo a vosaltres. Així com la sarment no pot donar fruit per si mateixa, així tampoc vosaltres en donareu si no esteis units a mi» (Jo 15,3-4).

«Feliç aquell a qui és concedit disfrutar del convit sagrat per adherir-s'hi de tot cor» (de la carta de Santa Clara a la beata Agnès de Praga).

Estimades germanes i germans tots:

En la festa de Santa Clara i dins aquest pulmó d'aire fresc i sà que és aquest monestir, Déu ens fa avui el do d'assaborir la seva paraula i sentir-nos-hi feliços com a germans compartint el pa dels pobres, que és l'Eucaristia.

Avui podem descobrir Déu a prop, entranyable, assequible. Avui ens podem deixar comandar per la seva tendresa. Avui el podem contemplar amb aquella llibertat joiosa que omplia el cor de Clara d'Assís i que la va moure a fer una gran revolució de l'Esperit.

Aquesta mirada contemplativa ens arrabassa de tantes i tantes situacions que ens emmalalteixen i ens fa percebre els tresors de l'Evangeli en els esdeveniments més senzills.

A imatge de Déu, també els homes i les dones som creadors de bellesa. La mirada contemplativa sap admirar allò que l'ésser humà no crea amb les seves pròpies mans. Hi ha artistes que, amb les seves mans creadores són capaços de fer-nos entreveure rostres d'Evangeli, fins el punt de que per una simple mirada és possible intuir el misteri de Déu.

El retaule que embelleix aquest recinte n'és una expressió visible més que eloqüent: la nostra realitat, la nostra vida, les nostres persones i el nostre propi poble, amb els seus costums i tradicions, amb els seus homes i dones, amb allò que és simbòlic, amb allò que ens identifica... tot açò està amarats de presència de Déu. I aquesta presència no es capta si no és des d'un cor de pobre, des d'un cor humil, fet tot ell gratuït.

Donem gràcies a Déu perquè els nostres ulls poden contemplar aquesta bellíssima i compromesa catequesi. Així ho voldria definir. I així, crec que també ens arriba el missatge de la festa que esteim celebrant.

És en aquest marc contemplatiu, místic i gratuït que em deix interpel·lar per la vocació monàstica. Aquesta vocació que, lluny de tancar-se dins quatre parets, és capaç d'obrir-se més que ningú a les dimensions del món i sobretot a les dimensions de Déu.

Germanes estimades: així llegesc la vostra vocació feta comunitat enmig d'un poble que us estima i us necessita. La vostra vocació monàstica parteix de la bellesa d'una pregària en comú que fa detxondir constantment la inquietud amagada de la fe i s'obre com a porta acollidora de bat a bat a l'adoració del Déu únic. I ho vull repetir: únic perquè el posa com a primer valor, com a primera opció i sentir de la vida.

La mirada mística de la vostra pregària, sempre feta en esperit de comunitat, encara que sigui dins el recer de la pròpia cel·la, fa descobrir un reflexe de l'alegria del cel enmig de la terra i és font de comunió i salut per a tots aquells i aquelles que s'hi deixen il·luminar.

La pau del cor, fruit d'aquesta mirada mística és una realitat interior generadora de vida. La pau del cor no significa mai oblid dels altres, sinó tot lo contrari: presència inquietant i transformadora.

Des de la intuïció profunda i plena de joventut de Santa Clara, quan es deixa captivar per l'ardor evangèlic de Sant Francesc d'Assís i s'extasia en concentrar-ho tot en el carisma monàstic és precisament perquè ha fet una descoberta i s'hi ha tirat de cap plena de confiança: vol estar amb el Senyor, amb tot allò que implica aquest estat. Llavors és quan podem entendre perquè la vida monàstica radicalitza la seva relació amb Déu i en fa la seva primera ocupació. Una opció entre moltes altres, peculiar, que mira l'Església en el seu conjunt i li fa el regalo de la seva entrega.

Açò no ho entendríem mai si no fessim l'esforç de jutjar-ho amb criteris de gratuïtat. No té explicació quan reduïm la nostra visió a termes purament utilitaris.

Hi ha una raó vàlida en l'entrega monàstica al Senyor: i és la consagració de tota la capacitat d'estimar. I vull subratllar el «tota» perquè no hi poden quedar racons que la invalidin.

Només des d'aquí s'enten la pobresa, com a actitud de senzillesa i de buidor que es deixa omplir. Només des d'aquí s'entèn l'opció per la virginitat pel sentit de grandesa humana que té un amor fidel. Només des d'aquí s'entèn l'obediència que, tot i significat que la decisió de la pròpia vida es deixa en mans d'un altre, queda més que clar que el terme de la pròpia vida no som jo mateix. Jesús ha fet igual: ha viscut pobre, ha estimat a tothom fins a donar la vida, no ha fet la seva voluntat, sinó la del seu Pare.

Té sentit, germans, que —com Santa Clara— hi hagi persones que optin per viure aquest estil de vida? Si ho miram amb els ulls de la utilitat, del pragmatisme o de la increença, difícilment ho acceptarem. Però, si som capaços d'una visió mística, és a dir, cristiana (la qual cosa vol dir «des de Crist») entendrem que la vida monàstica crea persones que estimen, lliures totalment, obertes a la pròpia santificació, però especialment a la santificació de tota l'Església.

La nostra ciutat i tota la diòcesi ha d'agrair aquest do de Déu que és aquesta comunitat de Santa Clara, perquè és com un pulmó que respira i fa respirar l'Església i també la ciutat fins a obrir-nos a una nova visió i enlairar-nos en uns nous aires.

El compromís comunitari comporta uns lligams humans, una afectivitat estable, un equilibri de sana convivència, un acolliment constant, una capacitat d'escoltar, un país i una terra concrets, un compromís de presència.

Santa Clara va entendre que mai no havia de ser un obstacle, que el seu jo havia de ser transparent a totes les insinuacions de Déu, tan unida a Crist com la sarment al cep, tant transparent com el mirall de les vidrieres que deixen passar la llum.

DOCUMENTS I NOTIFICACIONS

A TOTS ELS PREVERES DE LA DIÒCESI

Ciutadella de Menorca, 5 de febrer de 1991

Benvolgut en el Senyor:

Una vegada més s'ha fet amb els arxiprestos i com a Comissió del Clero la reunió de programació de les trobades que hem de tenir els preveres de la diòcesi, aquesta vegada des d'ara fins el mes de juny.

Com es va fer a principi de curs amb la programació del primer trimestre, ara et feim arribar —i seguint amb els objectius proposats— la relació dels següents moments de trobada.

1) **13 de febrer, Dimecres de Cendra**, 10.30 matí fins després de dinar. **Recés de Quaresma al Toro**. Dirigirà el P. Manuel Bellmunt, salesià.

2) **6 de març, dimecres**, 10.30 matí fins després de dinar. (Al Toro). **Formació Permanent** (Espiritualitat sacerdot.) Dirigirà En Miquel Anglada.

3) **26 de març, dimarts**, 4.30 capvespre, al Seminari (Ciutadella). **Recés de Setmana Santa**. Dirigirà En Teodor Suau, de Mallorca. **Missa Crismal**, a les 8 del vespre a la Catedral.

4) **2 d'abril, dimarts de Pasqua**. **Dinar de germanor**, a Sant Llorenç de Binixems (Alaior).

5) **17 d'abril, dimecres**, 10.30 matí fins després de dinar. **Pastoral de la tercera edat**. Moviment Vida Creixent. Dirigirà el P. Lluís Sobrero.

6) **4 de maig, dissabte**. Amb motiu de la festa de la Mare de Déu del Toro. **Trobada, eucaristia i dinar al Toro**. Preveres, religiosos i religioses.

7) **22 de maig, dimecres, 10.30 matí fins després de dinar. (Al Toro). Formació Permanent (Espiritualitat sacerd.)** Dirigirà En Joan Febrer.

8) **10-15 de juny, de dilluns a dissabte. Casa d'Espiritualitat d'El Toro. Exercicis Espirituals per als preveres.** Dirigirà: José Ma. León Acha, Director de la Comissió Episcopal del Clero.

Res més que una salutació i una abraçada en nom dels qui ens hem reunit per a preparar-ho.

Sebastià Taltavull, Vicari General

INVITACIÓ A LA FESTA DE SANT ANTONI Ciutadella de Menorca, 10 de gener de 1991

Benvolguts en el Senyor:

El motiu del present escrit és per a convidar-vos a la celebració de la **festa de Sant Antoni, Abat**, que, si Déu ho vol, celebrarem el proper **dijous, dia 17 de gener**.

Com ja sabeu, és una de les celebracions que té caire de **trobada diocesana** i per aquest motiu va bé que ens hi trobem junts per a pregar i donar gràcies a Déu.

Pel fet de ser Sant Antoni, Abat, el Patró de la nostra diòcesi i, amb motiu de la gesta que es commemora, la Diada de Menorca, aquests darrers anys hem donat a la celebració cristiana un sentit d'aprofundiment en les nostres arrels religioses i de compromís ciutadà. La raó és que no podem separar de cap manera la fe i la vida.

Enguany, i degut a les circumstàncies del conflicte internacional en el Golf Pèrsic, serà important que la nostra celebració es faci ressò d'aquesta situació preocupant i **junts preguem per la pau**.

Per aquest motiu, en un moment determinat de la celebració farem junts una pregària per la pau com a signe d'esperança i alhora de compromís, sigui quina sigui la situació que es visqui arrel dels darrers esdeveniments.

Es suggereix que sigui també el gest de totes les altres celebracions a les nostres parròquies i esglésies, no sols en aquest dia, sinó constantment.

La celebració diocesana de Sant Antoni, Abat, tindrà lloc a la Catedral, dijous, dia 17 de gener, a les 11 del matí, amb la concelebració de l'Eucaristia presidida per Sr. Bisbe Administrador Apostòlic, Mns. Manuel Ureña. A continuació hi haurà la tradicional Processó dels Tres Tocs.

Convé que es convidi a les respectives comunitats a participar-hi, destacant la importància que té com a celebració diocesana.

Fins dijous que ve i units en la pregària i la comunió fraternal.

Una abraçada

Sebastià Taltavull, Vicari General

PREGÀRIA PER LA PAU

(redactada expressament per a la celebració)

Senyor Jesús,

sabem que la pau és un gran tresor,

però és fràgil i molt amenaçada.

En aquests moments patim ja el dolor de la guerra.

L'angoixa, la por i la destrucció s'han fet present ja en moltes zones i pobles.

Compartim la inseguretats i la intranquil·litat de tantes persones innocents.

Sabem que avui una guerra de cap manera és justa.

Tú ens dius que ens dones la teva pau.

La necessitam més que mai, ara que ha començat la guerra.

Les conversacions han fracassat, s'ha tancat la porta al diàleg. Els interessos han estat massa forts.

Posam a les teves mans aquesta delicada situació.

Il·lumina els cors dels qui encara estan a la seva mà aturar aquesta injustícia a la humanitat i que posin solució a aquest conflicte.

Que no se segueixi imposant una voluntat d'imperialisme ni la força de les armes, i que no s'atribueixi a la voluntat de Déu l'empresa d'una guerra que se l'anomena «santa».

Senyor Jesús,

que has anomenat «feliços» els qui treballen per la pau, i els has reconegut la dignitat de «fills de Déu»,

mira aquest poble nostre de Menorca reunit en el dia de la seva festa, escolta la nostra pregària per la pau, contempla el gest que anam a fer de compartir-la.

Fes que comenci per a tota la humanitat una nova primavera, on les hostilitats donin pas a la concòrdia i l'odi es convertesqui en perdó.

Senyor Jesús, volem que siguis la nostra Pau i la de tot el món. Que neixi prest el dia de les bones notícies, les que ens diguin que la pau ha arribat.

Escolta la nostra pregària!

Festa de Sant Antoni, Abat.

Catedral de Menorca, 17-1-91

ALS RECTORS I PREVERES DE LES PARRÒQUIES DE LA DIÒCESI

Ciutadella de Menorca, 9 de febrer de 1990

Benvolguts en el Senyor:

Avui mateix acaba d'arribar el missatge del Papa per a la Quaresma de 1991 que esteim a punt de començar. He cregut important fer-vos-el arribar perquè ens pot ajudar a aprofundir en aspectes claus d'aquest temps de renovació quaresmal, especialment en tot allò que es refereix al compromís amb els pobres des d'actituds de caritat i solidaritat concretes (cfr. Mt 25,40).

També hi ha en aquesta tramesa una publicació de Justícia i Pau titulada «L'Església i la Guerra del Golf» i que acaba de sortir ahir mateix. És un recull de documents que ens pot ser útil per a il·luminar la nostra actitud i la de les nostres comunitats en front d'aquest problema tan greu.

Com veureu, a més de diversos documents que ens poden servir de bona base d'informació i reflexió, hi ha dues pregàries (pp. 9 i 23), la del Papa pronunciada el 16-1-91 a l'audiència general i una pregària dels fidels.

Esper que us pugui ser útil.

Una abraçada

Sebastià Taltavull, Vicari General

A LES COMUNITATS RELIGIOSES DE LA DIÒCESI

Ciutadella de Menorca, 21 de març de 1991

Estimades germanes:

Ja a punt d'entrar en les celebracions de Setmana Santa i Pasqua, em plau convidar-

vos a la celebració de la **MISSA CRISMAL** que tindrà lloc el proper dimarts —dimarts sant— **dia 26 de març, a les 8 del vespre i a la Catedral.**

Pel fet de ser una de les celebracions diocesanes, és convenient que faceu extensiva aquesta invitació a totes aquelles persones que ho cregueu convenient. És una bona ocasió per a trobar-nos junt com Església diocesana en una de les celebracions de la Setmana Santa.

Igualment, desitjar-vos a cada una i a tota la comunitat unes bones festes de Pasqua. I que la celebració del Misteri Pasqual de Jesucrist ens faci més i més fidels en el seu seguiment i entusiastes testimonis de la seva Resurrecció, sempre en comunió i al servei del Poble de Déu.

Una abraçada fraternal

Sebastià Taltavull, Vicari General

ELS CRISTIANS I LA SALUT

Cada any es celebra per aquest temps a Madrid la reunió de Vicaris Generals i de Pastoral. Enguany, a Majadahonda, els dies 13-16 de maig. La temàtica, més que actual i suggerent: la **PASTORAL DE LA SALUT**. Més de cent participants de tota la geografia de l'Estat espanyol amb els bisbes de la Comissió Episcopal de Pastoral.

Si he de resumir amb poques paraules tant la temàtica com l'ambient, ho vull fer amb la intenció de compartir uns punts de descoberta, però també de necessitat urgent per a la nostra pastoral diocesana en relació al camp de la salut. I també, perquè em sembla que tot allò que es viu s'ha de compartir quan es tracta de proposar accions conjuntes i noves actituds d'evangelització.

Hem estat molts, bisbes i vicaris, els qui hem vist durant aquests dies de trobada i de pregària, que la pastoral de la salut comprèn un camp immens d'acció evangelitzadora. No es tracta només d'una atenció assistencial als malalts i en aquest sentit preferentment en línia sacramental, sinó de **tot un nou plantejament pastoral en relació a la salut integral de la persona: salut física, psíquica i espiritual.**

El fonament d'aquesta acció pastoral és Jesús i la seva «acció curadora»: «he vingut perquè tingueu vida i la tingueu en abundància» (Jo 10,10), som cridats a fer el «pas» d'una pastoral parcial que només ajuda a «ben morir» (sacramentalista i ocasional) a una pastoral d'ajuda a viure sanament cristianament la salut, la malaltia, la mort i l'assistència (evangelitzadora i d'acompanyament).

Jesús demana: «Et vols posar bo?» (Jo 5,6,8). Aquesta és la pregunta d'acolliment que precedeix tota actuació. Una pregunta personal, que tracta el malalt com a persona i l'integra a la comunitat. És la pregunta que les nostres comunitats hem de sebre fer a tota persona, posant-nos preferentment al costat dels més necessitats de salut.

D'aquí la **missió que hem de dur a terme en nom de Jesús com Església**: la salut, com a lloc de salvació; la curació com experiència evangelitzadora; la salut que anuncia i promou el Regne de Déu. És el compromís de les nostres comunitats cristianes a: deixar-nos curar per Jesús, a viure la joia de ser unes «comunitats sanes», **autèntics espais de salut**, i comunicar l'Evangelí i la persona de Jesús «**curant**».

Des de l'estudi de la cultura de la salut, la situació sanitària, l'evangelització en els hospitals i des de les parròquies, la salut dels capellans, etc., fins totes les experiències i comunicacions presentades que revelen el compromís cristians religiosos—, hem pogut constatar una **forta crida de l'Esperit**, al si de l'Església i en el cor de la societat, especialment dels qui pateixen una manca de salut. Són els preferits de Jesús que «va passar fent el bé i curant tota malaltia». És el que van entendre i viure els primers seguidors seus, que «anaven de poble en poble, anunciant la Bona Nova i curant...» (Lc 9,2,6).

Avui ens sentim fortament interpel·lats a sensibilitzar tota la comunitat cristiana en la missió «d'evangelitzar **curant**» i ajudant a tots els membres a actuar, estalonant i animant a tots aquells que ja s'hi dediquen de ple. El futur està sobretot en el **laicat cristià** compromès en tots els àmbits del món de la salut.

Esteim davant un gran repte que hem d'encaixar avui els cristians perquè el nostre treball pel Regne ja el faci present fent que les estructures i institucions sanitàries estiguin al servei de la persona i ajudant eficaçment a la salut física, psíquica i espiritual, presentant la fe en Jesús com a font de salut total.

Sebastià Taltavull, Vicari General

ACTIVITATS DEL SR. BISBE ADMINISTRADOR APOSTÒLIC

Gener

17.- Presideix la Concelebració de l'Eucaristia a la Catedral amb motiu de la festivitat de Sant Antoni Abat, Patró de Menorca. Assisteix, el capvespre, al Consell Insular de Menorca, a Maó, a l'Acte Institucional de la Diada del Poble de Menorca.

Febrer

- 1.- Participa en la festa dels 50 anys del Diari Menorca, a Maó, com a president de la Junta de Fundadors.
- 2.- Presideix a Ca'l Bisbe la reunió del Consell per Assumptes Econòmics de la diòcesi.

Març

- 2.- Presideix a Ca'l Bisbe la reunió del Consell per Assumptes Econòmics de la diòcesi.
- 8.- A Ca'l Bisbe. Rep visites. A Maó. Rep visites.
- 26.- Assisteix al recés dels capellans al seminari i presideix, a la Catedral la Missa Crismal.

Abril

- 16.- A Ca'l Bisbe. Rep visites. Presideix la reunió sobre el nou orgue de la Catedral, on es signa el primer contracte. A Maó. Rep visites. També visita la Rectoria de Santa Maria.
- 27.- A la Parròquia de Sant Martí d'Es Mercadal, ordena de Diaca a Joan Bosco Martí Marqués.
- 28.- A Ca'l Bisbe. Rep visites.
- 29.- A Ca'l Bisbe. Rep visites.
- 30.- A Ca'l Bisbe. Rep visites.

Maig

- 4.- Presideix la trobada dels preveres i religiosos al Toro amb motiu de la festa de la Mare de Déu.
- 5.- Presideix la celebració de l'Eucaristia al Toro i beneix els termes de Menorca.
- 12.- A la Parròquia de Ntra. Sra. del Roser d'Es Castell, ordena de Diaca a Joan Miquel Sastre Preto.
- 25.- A la Parròquia de Sant Francesc de Ciutadella, ordena de Diaca a Florenci Sastre Portella.
- 26.- Presideix la processó de Maria Auxiliadora i a continuació l'Eucaristia.

Juny

- 9.- Administra el Sagrament de la Confirmació a un grup de joves de la Parròquia de Sant Antoni Ma. Claret de Ciutadella. Administra el Sagrament de la Confirmació als grups de joves de les Parròquies del Carme i Sant Francesc de Maó.

12.- Es reuneix amb el Col·legi de Consultors. Es fa públic el nomenament de Mns. Francesc Xavier Ciuraneta i Aymí com a Bisbe de Menorca.

16.- Rep la comitiva d'Es Be a Ca'l Bisbe en el començament de les festes de Sant Joan de Ciutadella.

23.- Presideix la pregària de Vespres a l'Ermita de Sant Joan de Missa.

24.- Assisteix a la Missa dels Caixers, a la Catedral, i a diferents actes de les festes de Sant Joan de Ciutadella.

Juliol

6.- A la Parròquia del Carme de Maó, ordena de prevere al diaca Miquel Àngel Maria Ballester.

7.- Assisteix junt amb el Vicari General a la presa de possessió del nou bisbe de Tortosa, Mns. Lluís Martínez Sistach.

SECRETARIA GENERAL

NOMENAMENTS

El Sr. Bisbe Administrador Apostòlic ha signat els següents nomenaments:

- 3 de Gener.- JOAN HUGUET AMELLER, Capellà al Hospital Virgen de Monte Toro, de Maó.
—GUILLEM PONS PONS, capellà del Cementeri, de Maó.
- 1 de Febrer.- GUILLEM PONS PONS, Rector de la Parròquia de la Concepció, per 5 anys.
—FRANCESC TRIAY VIDAL, Delegat de Vocacions, per tres anys.
- 29 d'Abril.- JOAN BOSCO MARTÍ MARQUÉS; Servei Diaconal a la Parròquia de St. Martí de Mercadal.
- 27 de Maig.- FLORENCI SASTRE PORTELLA, Servei Diaconal a la Parròquia de St. Francesc d'Assís de Ciutadella.
- 1 de Juny.- JUNTA DE CÀRITAS INTERPARROQUIAL DE CIUTADELLA
- **Consiliari:** Mn. Modest Camps
 - **President:** Sr. Sebastià Marquès
 - **Secretari:** Sr. Miquel Cortés
 - **Tresorer:** Sr. Pau Gorrias

8 de Juliol.- MIQUEL ÀNGEL MARIA BALLESTER, Vicari de la Parròquia de St. Bartomeu de Ferreries.

9 de Setembre.- JOAN MIQUEL SASTRE PRETO, Diaca, nomenat Secretari particular de Mons. Francesc X. Ciuraneta Aymi, Bisbe de Menorca.

ORDENACIONS DE DIACONAT I PRESBITERAT

L'Excm. i Rvdm. Mons. Manuel Ureña Pastor, Bisbe Administrador Apostòlic de Menorca va conferir les següents Ordes Sagrades:

Orde del Diaconat

· a Joan Bosco Martí Marqués el dia 27-IV-1991, a la Parròquia de Sant Martí des Mercadal.

· a Joan Miquel Sastre Preto el dia 12-V-1991, a la Parròquia Ntra. Sra. del Roser d'Es Castell.

· a Florenci Sastre Portella el dia 25-V-1991, a la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Ciutadella.

Orde del Presbiterat

· a Miquel Àngel Maria Ballester el dia 6-VII-1991 a la Parròquia del Carme de Maó.

SEMINARI DIOCESÀ

SERVIDORS TOTA LA VIDA

Escrit del Vicari General amb motiu del Dia del Seminari

«Feis açò en memòria meva». Són paraules de Jesús dirigides a persones concretes, els qui havien de perpetuar la seva presència sacramental. Ser capellà, avui, suposa haver sentit en la pròpia vida aquesta crida i respondre generosament amb actitud de servei tota la vida.

Un servei fet entrega, coherència i transparència, com Jesús, per a ser missatgers dels valors del Regne. Un servei que no es fa en solitari, sinó en solidari; no des del poder ni les seguretats humanes, sinó des de la humilitat i la confiança. No és qüestió d'escalofó ni de ser el primer o el darrer, és arribar a «**tenir els mateixos sentiments que Crist Jesús...**» perquè el seu record sigui agraït, inquietant i transformant.

No s'és capellà quan es té la lliçó apresada, ni s'arriba a tenir la certesa de la crida quan un es mira a si mateix o cerca tan sols de «realitzar-se». És una decisió presa en el marc de la pobresa, com Jesús «**que es va fer pobre per enriquir-se molts**»; des d'ella i per mor del Regne, en la virginitat i l'obediència, en la vocació a l'amor i a la comunió responsable.

¿Quin atractiu té ser capellà? Ho diria així de senzill: l'atractiu de ser cristià! És una forma entre altres de viure el seguiment de Jesús, sense tons de superioritat ni de perfeccions heroiques. Persona normal i conscient dels propis defectes i pecats, el capellà tracta de mirar Déu i els altres germans amb els ulls de Jesús, fent experiència constant d'una relació filial i fraternal que és el secret del seu existir. Però hi ha un caire que el configura d'una manera peculiar i que prové del sagrament de l'Orde: convocar, congregar i conduir els germans. És la santificació des del propi ministeri.

Una comunitat té dret a exigir-nos que siguem «sants». No hi ha dubte que és un do de Déu, però que necessita de la nostra resposta feta exigència diària. És la consciència de deixar actuar l'Esperit en la pròpia persona amb tota llibertat per al servei dels altres. Ningú en té l'exclusiva, però hi ha espais humans on és possible fer-ne un bon aprenentatge ja des de petits: la família, la comunitat parroquial amb la diversitat dels seus grups, el Seminari, els llocs d'estudi i de treball, els grups de catequesi i d'esplai, els moviments de joves, els amics... La persona va fent-se en la seva «vocació» en la mesura que deixa que Crist actuï. És així de senzill i de gran. I també de clar, com deia Sant Pau, «**ja no som jo qui visc, és Crist qui viu en mi**».

La nostra Església de Menorca necessita capellans. Però capellans trets de la soca de les nostres famílies i comunitats, que equival a dir «del cor del nostre poble». Homes del nostre temps, enamorats de Jesús, testimonis valents de l'Evangeli, amb una espiritualitat i una capacitat d'entrega que ens faci «servidors dels germans tota la vida».

Sebastià Taltavull, Vicari General

DELEGACIONS DIOCESANES

JOVENTUT

APLEC DE L'ESPERIT

UNA EXPERIÈNCIA D'ESGLÉSIA JOVE

Eren poc més de les 9 del matí, del Diumenge dia 19 de Maig, Festa de Cinquagesma, quan els dos autocars en els que viatjàvem els 100 joves menorquins, arribaven a Manresa per a participar en la gran festa de l'APLEC DE L'ESPERIT.

Una gran gentada, érem uns 5.000, omplí prest els carrers de Manresa. En petits grups, a la vegada que es recorria el trajecte que separava el lloc d'acollida del Col·legi La Salle, on més tard ens concentraríem tots els participants, es feia un treball de reflexió: **Què entenem per resurrecció?., Com ser-ne testimonis?, Com néixer de nou?, Sentim la presència de l'Esperit?, Volem sentir-la?** Ja de bon començament se'ns convidava a reflexionar, dialogar i compartir experiències.

Mentrestant, al Poliesportiu de La Salle, s'estava muntant una gran Fira. Tots els Moviments, Associacions Juvenils d'Eglésia i Delegacions Diocesanes de Joventut, posant en marxa la imaginació, estaven preparant els seus stands, per a donar a conèixer la realitat de cada grup, concretada en objectius, organització, activitats... També els de Menorca teníem la nostra «paradeta», animada per «Na Tauleta», una Taula menorquina molt agradable que ens servia de mascota, i que acompanyada per cartells, fotos, dibuixos, objectius i anagrames de la Delegació Diocesana de Joventut de Menorca, i dels Escoltes de Menorca, JOBAC, Arxiprestat de Maó, J.M.V., F.C.C.E., FRATER, JARC, Centre Juvenil Salessià, col·lectius que en formen part, així com també del Seminari i del grup d'estudiants menorquins a Mallorca i Catalunya, ens ajudava a explicar a tothom la realitat juvenil de la nostra Església diocesana.

Abans de dinar, un «aperitiu» de dalt de tot: la representació per part d'un grup de joves del Casal Claret de Barcelona, del Retaule musical «**Joves en l'Església, testimonis en el món**», que era també el lema de l'Aplec. Música, cançons, balls, crits, paraules i gestos serviren per a apropar alguns dels problemes que patim avui els joves, l'Església i el món en general: l'ambició, la importància del tenir, un futur incert, la competitivitat, la pobresa, les guerres, l'orgull i autosuficiència, també al sí de l'Església. Enfront de tot açò un crit i una crida a l'esperança: els joves volem un món nou, diferent, i volem ajudar a fer-lo possible, creim en la justícia, la fraternitat, la veritat i la solidaritat (ho vam repetir i ho vam cantar ben fort, moltes vegades!), i en volem ser testimonis servint als joves, assumint compromisos i responsabilitats, co-

municant la joia de saber que Jesús camina amb nosaltres; volem una «Església motor, no carrossa», atenta als signes del temps, que fa camí amb els més pobres, i volem renunciar a ser persones «light», persones «desnatades», per ser nosaltres mateixos. Un 10 al muntatge, i al missatge que ens va transmetre!!.

El capvespre, i després d'haver tingut una estoneta per anar a visitar l'exposició i per saludar el Bisbe Deig, na Isa, i molts altres amics i coneguts d'altres trobades, va tenir lloc l'acte central de la Trobada: la celebració de l'Eucaristia que va ser presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, Mns. Ramón Torrella, qui, emocionat ens va dir que aquella havia estat la millor Pentecosta de la seva vida. La celebració, viscuda molt intensament per tothom, i preparada fins als mínims detalls, ens ajudà a interioritzar, agrair i compartir tot el que durant molt de temps havíem anat preparant.

Un dia de tanta festa no podia acabar d'altra manera: els Geganters de Manresa donaren pas a l'actuació dels grups musicals **Crit i Kairoi**. Les seves cançons, corejades per tothom, transmetien de nou el missatge i el desig expressat per tots de ser **JOVES EN L'ESGLÉSIA, TESTIMONIS EN EL MÓN!**

ESCOLTES DE MENORCA. DIADA DEL PENSAMENT'91

El passat dia 23 de febrer els Escoltes de Menorca celebraren als locals de la Delegació, ubicats a Alaior, la **Diada del Pensament**, que commemora el naixement de Baden Powel, fundador d'aquest moviment pedagògic força arrelat a la nostra illa. Aquesta Diada arreplegà una cinquantena de caps i responsables de l'escoltisme menorquí.

La temàtica d'enguany tractà sobre **Societat de futur i Projecte de Persona**, part que correspon a la ponència del llibret **Un escultismo para los nuevos tiempos** publicat pel «Movimiento Scout Católico» (M.S.C.). L'exposició de la ponència fou a càrrec de n'Antonieta Montserrat, responsable de Formació de l'escoltisme a nivell nacional.

La Diada donà començament a les sis del capvespre amb la trobada dels diferents participants, llavors tingué lloc la ponència que se centrà, primerament, en desenvolupar la situació social a nivell internacional fins arribar, posteriorment, a una realitat més propera, a la situació menorquina, que s'expressà concretament gràcies a la participació del treball en grups. Una vegada acabada aquesta primera part amb les conclusions hi hagué una bereneta, tot i continuant novament amb el treball en grups i acabant amb les conclusions generals de la Diada.

Al cap i a la fi, una Diada ben interessant i participativa que suposà el desobriment del repte de la societat i l'aprofundiment del model de persona que volem educar a l'escoltisme.

Xavier Martín

FEDERACIÓ DE CLUBS PARROQUIALS: EL COMENÇAMENT D'UNA NOVA ETAPA

Amb les Jornades d'aquest cap de setmana passat a Sant Joan de Missa, la **Federació de Clubs Parroquials i Centres d'Església de Menorca (FECCE)**, ha iniciat una nova etapa en el camí de l'educació en el temps lliure. Monitors i consiliaris, s'han reunit per reflexionar i debatre les opcions de fons de la Federació i la seva posada en pràctica mitjançant una metodologia que hi respongui.

Conèixer la realitat personal i dels grups.

Durant un mes, tots els monitors de la FCCE han respost personalment a una enquesta sobre les seves motivacions en la tasca com educadors, la seva formació, objectius i evolució de l'Esplai, organització interna de cada Centre i de la pròpia FCCE. Aquest ha estat el punt de partida de les Jornades, que ha aportat un material valuós i de situació gràcies a l'aportació de cadascú.

Les opcions de fons de la FCCE.

Ha estat el tema de tot el dissabte. Exposades en tres grans capítols, la FCCE presenta les tres opcions que han de ser el seu motor i estil educatiu: **l'opció pedagògica, l'opció cristiana i l'opció social**. No ho entenem com a tres passos o realitats distintes que se posen una al costat de l'altra, sinó com una unitat, com una **única opció**.

L'opció pedagògica, situa l'educació en el temps lliure en un tipus d'educació integral, alliberadora i activa. Mira els infants i adolescents en la totalitat de la seva persona, donant-los acolliment, orientació i sentit a la vida. El punt clau de l'educació és la vivència d'uns valors que només es transmeten si es viuen, aquest és el repte fonamental i el sentit vocacionat de cada monitor en particular i de cada equip i centre.

L'opció cristiana és el fonament. És l'opció prèvia d'on parteixen les altres. És l'opció que identifica, ja que inclou la condició de creients en Crist i de membres de l'Església. Així, l'esplai, com opció evangelitzadora, vol ocupar el lloc que li correspon dins la pastoral de l'Església de Menorca, la qual cosa significa un atancament a

tants infants i adolescents que, avui més que mai, necessiten d'algú que els cridi, els aculli, els acompanyi i els ajudi a créixer fins a la maduresa.

L'opció social és el camp concret on es desenvolupa i tendeix tota la tasca educativa: la proposta d'un tipus d'home i de societat. Aquest punt apareix molt detallat en cada aspecte i constitueix el treball més concret que cada monitor i cada centre s'ha de proposar, ja que —tot i que es fa des d'una instància d'Església— s'educa per a la societat i per a un compromís concret de transformació personal i social.

La metodologia

La proposta metodològica ha estat el treball del diumenge. És la part més concreta perquè assenyala els objectius dels quatre pilars bàsics: 1) família, 2) grup-club/centre/federació, 3) barri-poble-país (doble nivell). Han estat estudiats i concretats per als quatre períodes que la FCCE assenyala en l'educació en el temps lliure: de 6 a 8 anys, de 9 a 12 anys, de 13 a 14 anys, i de 15 a 16 anys. Agafa, per tant, la infància i l'adolescència com a procés de creixement des del seguiment personal i l'educació en grup.

Han estat unes Jornades amb molt bon clima de convivència i amb un bon resultat de treball de conjunt. L'acte final i de celebració ha estat l'Eucaristia, celebrada en aquesta ermita de Sant Joan Baptista, testimoni de tantes generacions que han transmès la fe en Jesús i han fet una valuosa aportació al nostre poble.

Federació de Clubs i Centres d'Església. Menorca.

JOBAC: EMBARCATS EN UN NOU ESTIL

«Per un estil protagonista, dóna-li marxa!» ha estat el lema de la campanya que els militants de la JOC-JOBAC de Catalunya i les Illes hem duit a terme durant aquest curs 90/91. Aquest slogan ens iniciava a fer un veure-jutjar-actuar sobre els elements que influencien la nostra formació, que marquen la manera de ser, l'estil dels joves d'avui en tots els moments i situacions de la nostra vida: família, amics, escola, treball, poble, política, esport, cultura...

La fase de l'actuar —abril/juny— hem organitzat una volta a Menorca en barca. És d'aquesta darrera fase que donarem compte a continuació.

Promoure un estil creatiu i solidari organitzant una acció que proposi alternatives als joves: aquest fou l'objectiu bàsic que ens va empènyer a organitzar un cap de setmana molt mariner.

«**Embarca't en un nou estil!**»: amb aquest lema 130 joves ens vam embarcar per fer la volta a Menorca els dies 31 de maig i 1-2 de juny. Realment aquest nou estil es féu palpable en els diversos resultats que destacam d'aquesta acció, com són:

- **el mateix acte en sí:** un cap de setmana divertit i diferent, compartit amb joves de diferents pobles de Menorca.

- **la nostra presència enmig del carrer** a través de les vetlades a la plaça dels Pins (Ciutadella) i port de Maó, animades pel grup català «Àdhuc»; foren vetlades plenes de contingut i comunicació mitjançant cançons i danses.

- **la reflexió feta en els tallers** sobre les influències que rebem en el camp de la música, publicitat, cultura, esport, amics, TV-cine-video. Aquests tallers ens ajudaven a sensibilitzar-nos i a ser crítics.

- **el fet d'eixamplar el nostre coneixement** de la costa menorquina, sobre com hem degradat i com hem conservat la terra que tenim. Així podem estimar-la més i protegir-la contra les especulacions.

Amb aquesta acció els militants de la JOBAC acabam la campanya d'aquest curs, però seguirem embarcats en aquest nou estil que hem ensaborit. Ho val la pena!.

JOBAC

CATEQUESI

«NOUS TEMPS, NOVES RESPOSTES»

Per on va la catequesi?

Es fa difícil resumir en poques paraules el moment actual de la catequesi i situar-lo dins la realitat actual de l'Església. Però, val la pena fer l'esforç per a detectar que a «nous temps» es fan necessàries «noves respostes».

No és nou parlar així entre nosaltres. Fa anys que des dels Centres de Catequesi i des dels mateixos catequistes hi ha com un clam unànim que demana nous plantejaments. Per aquí va anar la revisió que vam fer l'any passat i que ens va dur a decidir-nos per una actuació que posava l'accent en: 1) la formació dels catequistes. 2) l'atenció als pares i adults. 3) una nova dinàmica catequètica i continguts. 3) un aprofitament en la dimensió celebrativa de la fe.

A les reunions trimestrals que hem tingut tots els representants de les parròquies i centres hem intentat fer un seguiment de la manera com aquests quatre objectius s'han anat duent a terme al llarg d'aquest any i quins nous camins se'ns estan obrint.

Assegurar el «procés catequètic».

El moviment de renovació catequètica que hem viscut aquests darrers vint anys ha posat prioritàriament l'accent en els aspectes metodològics i didàctics. Així i tot, no ens n'hem acabat de sortir d'una catequesi encara molt a l'estil «escolar» i majoritàriament lligada a la preparació dels sagraments, concretament la primera comunió i la confirmació.

Es tracta de renovar el mateix concepte de «catequesi» i provocar un gir notable en els nostres hàbits actuals de «parlar» de catequesi i, sobretot, d'organitzar-la a les nostres parròquies.

Avui la catequesi, plantejada com una «activitat més» està exposada a entrar dins el llistat de les «activitats extraescolars» i per tant a una espècie de «competència» que la devalua i la redueix a un esplai retallat on els resultats són mínims i esforços que suposa.

La resposta seria entendre i organitzar la catequesi com un **procés, entès aquest com un període intensiu de formació cristiana integral i fonamental, desenrotllada al llarg d'un temps determinat.** Així, es parla del «procés catequètic d'adults, de joves, d'infants i de gent gran, diferenciant quatre etapes de la vida, on d'una manera ordenada i orgànica s'aprofundeix en el missatge cristià.

Una pastoral dels sagraments que no està entroncada en una autèntica iniciació a la vida cristiana, crea una pastoral «fragmentària» i de pur compliment social. Aleshores, la institució catequètica no es pot convertir en una «oficina de certificats», sinó que ha de **capacitar bàsicament els cristians i en qualsevol moment de la vida per a entendre, celebrar i viure l'Evangelí del Regne, al qual han donat la seva adhesió, i per participar activament en la realització de la comunitat eclesial i en l'anunci i difusió de l'Evangelí.**

Al servei de la comunitat eclesial i del testimoni.

La catequesi té una funció específica i no esgota totes les dimensions del ser cristià, sinó que fa un servei ben determinat a la comunitat eclesial i llença al testimoni. La tasca que ens espera és la següent: com fer-ho perquè aquest servei pastoral sigui vàlid i respongui a aquest temps que vivim on allò que és més necessari és la «re-evangelització»?

Aquest plantejament ens obre camins nous per a treballar els aspectes evangelitzadors de la nostra catequesi, per a determinar els continguts a transmetre i per a definir els mètodes i els espais més adequats.

Un moviment catequètic com el que hi ha a la nostra diòcesi, que supera ja en molt els quatre-cents catequistes i aglutina uns vint-i-cinc centres de catequesi, bé necessita que ens propossem seriosament quin servei ha de fer en aquest moment. Clarividència per veure amb ulls crítics i creients la realitat, però també valentia i coherència per a donar-hi resposta.

Sebastià Taltavull, Delegat diocesà de Catequesi

ARXIPRESTATS I COMUNITATS PARROQUIALS

«PASQUA, PAS DE MORT A VIDA»

Assemblea arxiprestal de Maó

El passat cap de setmana (dies 23-24 de febrer) se reuní a la Casa de l'Església l'assemblea anual de l'arxiprestat de Maó. El tema proposat al seu estudi era: «Pasqua 1991, pas de la mort a la vida avui».

Havia precedit l'assemblea una consulta als consells parroquials i grups sobre un primer projecte; aquest comprenia no solament la celebració de l'assemblea sinó l'engament d'una sèrie de tallers preparatoris de la celebració de la Vetla Pasqual. Aquesta Vetla Pasqual, única per a tot l'arxiprestat, va ser rebutjada per la majoria de comunitats; tanmateix es van mantenir tant la convocatòria de l'assemblea com la temàtica pasqual.

Fixada la data de la sessió, s'envià a totes les comunitats cristianes i grups un qüestionari centrat en dos punts:

- realitats de mort
- realitats de vida en el nostre entorn.

Hi va haver bastant participació en aquesta fase preparatòria, ja que es van obtenir respostes de les 9 parròquies de l'arxiprestat, de 3 comunitats religioses i de 5 grups diversos. Llàstima que aquesta participació en la preparació no es va correspondre amb una assistència similar a les sessions de dissabte i diumenge (entre 40 i 65 persones).

El dissabte, la sessió s'obrí a les 8 del vespre, presidida per l'arxiprestat Cristòfol Vidal. Després d'una pregària es va passar un àudio-visual que recollia de forma sintetitzada les aportacions dels grups sobre realitats de mort i de vida en el món, la ciutat, la família, l'església i personals. A continuació Mn. Josep Lligadas (director de «Missa

dominical», de Barcelona) va exposar el tema de la Pasqua de Jesucrist i dels cristians, així com el de la celebració litúrgica corresponent. Sense entrar a comentar les aportacions dels grups, exhortà a prosseguir la reflexió sobre cada un dels molts temes apuntats, i a fer-ho en un context de diàleg eclesial entre comunitats i grups diversos.

El diumenge de capvespre, i després d'escoltar diverses intervencions, s'orientà així la feina dels grups: quin aspecte potenciar com a pas de mort a vida en les realitats detectades i com dur-ho a la celebració. La taula recollí el resultat dels diversos grups que serà divulgat a totes les comunitats, i així mateix el grup coordinador s'ocuparà de dur a la pràctica les propostes i suggeriments formulats.

El Vicari General Sebastià Taltavull va cloure la sessió amb unes paraules d'encoratjament posant com a exemple «Abraham, a qui Déu rompé el passat i el futur, deixant-lo en la pura fe».

FERRERIES: SETMANA DE REFLEXIÓ PARROQUIAL

Ha estat una setmana (del 4 al 9 de març) certament molt enriquidora i que ens ha duit a plantejar-nos una sèrie d'interrogants força actuals.

Vivim en una societat postmoderna, definida com «la cultura de la gran Buidor», molt marcada per un neoindividualisme i, sobretot, per una manca d'utopies.

A la taula rodona del dimarts es descobriren els següents aspectes: som un poble dinàmic, hi ha un major compromís de la dona, important activitat esportiva, perill de la drogadicció per l'alcohol, el món del treball no presenta una problemàtica tan acusada com la de la resta de l'illa, la presència real de pobres, la importància de l'educació en l'autoestima...

L'Església no pot oblidar la font d'on va néixer. Déu camina amb nosaltres, però l'obstinació de mirar les coses segons el nostre punt de vista no ens deixa veure'l. Cal una conversió per a recuperar la diversitat i la comunió.

Els membres de l'Església podem viure i aportar les Paraules i els Gestos de Jesús a la nostra societat. Se'ns oferiren una sèrie de vies obertes que ens feren interpel·lar moltes de les nostres actituds:

La societat actual ens duu a un individualisme, com a creients, ¿podem restar tranquils quan els nostres anhels diaris són poder tenir moments sols per a nosaltres mateixos, mentre els nostres fills ens reclamen?

Ens hi manquen utopies. ¿Quina és la nostra resposta si només ens preocupam de les coses pràctiques, gairebé rutinàries?

Al nostre poble hi ha alcoholics. Havent descobert la riquesa humana a dins l'Església, ¿restarem satisfets si açò no ens duu a obrir-nos als marginats?

Jesús camina amb nosaltres. ¿Descobrim Crist darrera cada persona?

Vivim en un món on hi ha guerres, violència, agressivitat. I nosaltres, ¿construïm la Pau si les nostres expressions són feridores i mancades d'afecte?

Tònia i Nina

ST. ANTONI Ma. CLARET: PER UNA PARRÒQUIA EVANGELITZADORA

Sota el lema «Per una parròquia evangelitzadora», la parròquia de St. Antoni Ma. Claret de Ciutadella convocà la seva gent, els passats dies 15, 16 i 17 de novembre, per celebrar unes jornades de reflexió parroquial. En Joan Febrer ajudà a la cinquantesena d'assistents, representants de tots els grups i edats, a extreure les conclusions i propostes que ara us oferim.

Part doctrinal

La parròquia ha de ser vista com un punt de referència orientador en els camins de recerca de justícia, de Déu, d'Evangelí. Açò vol dir donar prioritat a l'evangelització.

- Evangelitzar, primer de tot, no vol dir dur gent a l'Església, sinó contribuir a que el món sigui més i més el món volgut pel Creador.
- D'entre els aspectes de l'evangelització, volem donar preferència a la dispersió, entesa com estar oberts a l'acció de Déu enmig del pluralisme. Descobrir-hi la fe i l'amor que Déu suscita arreu.
- En la dispersió volem interessar-nos activament pel bé de la ciutat. Volem ser en el món, però sense ser del món.

Objectius

a) De cara a ser una comunitat viva.

1. Potenciar la missa dominical de la comunitat per a que sigui realment el fil conductor que ens uneix a tots.
2. Promocionar les activitats de la parròquia per mitjà dels col·legis, vetllades... i donar informació a les misses.
3. Preocupar-nos més pel sentit missioner de Caritas, enfortint els nostres compromisos de fe.

4. Hem de ser conseqüents amb el que diem i el que feim. Hem d'unir en la vostra vida: lluita i contemplació.

5. Sentir-nos integrats dins la parròquia. Ser portadors d'iniciatives noves i dur-les a terme.

b) De cara a ser una comunitat evangelitzadora.

1. Ser més sensibles a les necessitats que es presenten a la parròquia. Conèixer i respondre a les realitats, situacions i circumstàncies del barri. Promoure valors humans que responguin a la vida.

2. Més formació de cara al jovent.

3. Conèixer personalment els pares dels al·lots.

NOTÍCIES CURTES

· **UNA PREGÀRIA PER LA PAU** se celebra cada diumenge a les 9 del vespre a la parròquia de St. Rafel de Ciutadella. La primera es va fer dia 15 de gener, el vespre en què expirava l'ultimàtum de la ONU donat a Irak. De llavors ençà, els responsables de la parròquia han volgut crear un espai de pregària que ajudés a aclarir i afermar postures davant la guerra. La convocatòria ha estat molt ben acollida. La pregària, feta de salms, cants meditatis, fragments bíblics, silencis i intercanvis espontanis vol contribuir a «fer pacificadors de cor, de pensament, de paraules, d'actituds i de fets».

· **LA CASA SACERDOTAL DE MAÓ**, ubicada al carrer de Gràcia, està a punt d'obrir-se. Està capacitada per a 6 places i, a més de residència per a capellans, serà un punt de trobada de clergat. En cuidaran les religioses dels Sagrats Cors. La de Ciutadella —amb capacitat de 9 places, i ubicada al Seminari— ja funciona, i en cuiden les mateixes franciscanes del Seminari.

· **UN COL·LOQUI ECUMÈNIC** es va celebrar, el dijous 24 de gener, a l'escola de teologia de Maó. Hi van prendre part alguns membres de l'església evangèlica junt amb els participants habituals de l'escola. L'acte va tenir també un caire de pregària i reflexió a partir de textos de la Bíblia que van ser comentats pels assistents. Hi regnà un clima respectuós, cordial i espontani que deixà la gent amb ganes de continuar aquests contactes.

• **UN RECÉS ESPIRITUAL**, celebrat al Toro el dimecres de cendra, dia 13, va marcar el començament de la Quaresma per als preveres diocesans i seminaristes; va ser dirigit pel P. Manuel Bellmunt, salesià. La comissió del clergat, integrada pels arxiprestos, ha programat una sèrie de trobades d'espiritualitat, formació permanent i germanor que tindran lloc d'aquí al juny. El recés de Setmana Santa —abans de la missa crismal— serà dirigit per Mn. Teodor Suau.

• **UNA VINTENA DE CAPS ESCOLTES** de l'agrupament de Ferreries s'han reunit a St. Llorenç de Binixems el passat cap de setmana, dies 16 i 17, per a unes jornades de formació. El dissabte de capvespre va tenir lloc una taula rodona en la qual van prendre part les assistents socials. Enriqueta Garriga (Maó), Maria Coll (de Ferreries) i Joan Capell, president d'AMAT (Ciutadella); el seu objectiu era estudiar la problemàtica social de Menorca.

• **UN NOU ORGUE PER A LA CATEDRAL**. Fa pocs dies va tenir lloc una reunió convocada pel Bisbat en la qual hi participaren representants del Capítol catedralici, de la comissió de Litúrgia i del Patrimoni, amb l'orguener Sr. Gabriel Blancafort. Es van estudiar detalls de la instal·lació d'un nou orgue donat per la Fundació Rubió i Tudurí-Andrómaco. Serà una peça important per a l'embelliment de la Catedral així com per al servei pastoral, litúrgic i cultural del primer temple de Menorca.

• **EL SR. GUILLEM PONS**, rector fins ara de St. Climent, va prendre possessió diumenge, dia 17, com a nou rector de La Concepció de Maó, substituint el Sr. Poncio Pons que ho ha estat des de fa 20 anys. La presa de possessió va tenir lloc durant la celebració dominical.

«VIDA CREIXENT»

És un fet que, per motius complexos i que no ve a compte anomenar aquí, la gent del nostre temps viu més anys, i, per tant, es més nombrós el grup de persones que en la nostra societat hem vingut a anomenar «de la tercera edat» o gent gran.

Aquest fet ha atret l'atenció dels estudiosos de la realitat sociològica d'avui, i també la preocupació pastoral de l'Església envers d'aquestes persones.

Dimecres, dia 10 d'abril, el jesuïta Lluís Antoni Sobrero, Consiliari per a Catalunya del moviment «Vida Creixent», va dirigir, a El Toro, una reflexió a un grup de preveres de la nostra diòcesi sobre aquest tema.

Es van estudiar i discutir diverses facetes de l'atenció a aquestes persones; les seues possibilitats i mancances; l'actuació i influències de les residències d'ancians i esplais; l'incident psicològic de la jubilació, i l'influx de sobre la mort propera.

L'experiència del pare Sobrero, adquirida per molts d'anys de labor amb aquestes persones, ens va descobrir, entre anècdotes viscudes, els trets característics de la gent gran a tenir en compte: disposen de més temps lliure; sabem reconèixer i discernir millor entre el que és necessari i el que és substancial; tenen més experiència; viuen en el seu propi ésser els efectes de l'envelliment, i guarden dins seu tot el que han rebut en temps passats.

¿Amb què els podem ajudar? Fomentant l'amistat entre les persones, aprofundint en ells la fe els valors dels sacraments, a fi que visquin una espiritualitat més viva que els hi obri horitzons insospitables, amb una atenció caritativa i respectuosa.

Tots aquests mitjans i la seva influència benefactora els hi podria oferir la implantació a Menorca del moviment «Vida Creixent».

M. Casanovas

LES GERMANES DELS SAGRATS CORS. CENTENARI

Les Germanes dels Sagrats Cors (que tenen casa i treballen a Maó i a Es Migjorn) celebren els 100 anys del naixement de la seva família religiosa. La congregació va néixer a Campos del Port (Mallorca) el 29 de gener de 1891: el bisbe de Mallorca Jacint Ma. Cervera signa el decret d'erecció de l'institut religiós amb el nom de **germanes dels Sagrats Cors**. La iniciativa havia partit de Sebastiana Lladó i Sala que, amb quatre germanes més, faria el 17 d'abril la professió religiosa a l'església parroquial de Campos. La congregació, a través de les seves cases, vol establir un «ca nostra» des d'on fer present «l'amor salvador de Déu revelat en Jesús» a través de tasques diverses: catequesi, assistència sanitària, escola, recés espiritual... sempre en estreta col·laboració amb la comunitat cristiana parroquial.

**DECRET PER A LA CELEBRACIÓ A LA DIÒCESI DE MENORCA DE
LA MEMÒRIA LITÚRGICA DEL BEAT FRANCESC PALAU I QUER**

Nunciatura Apostólica en España

Prot. Núm. 6382/91

Madrid, 10 de enero de 1991

Excelencia:

Por encargo del Excmo. Mons. Lajos Kada, Secretario de la Congregación para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos, tengo el gusto de transmitirle el Decreto relativo a la celebración en la Diócesis de Menorca de la Memoria litúrgica del Beato Francisco Palau Quer.

Al cumplir el encargo recibido, aprovecho la oportunidad para saludar a V.E. con todo afecto en el Señor.

+ Mario Tagliaferri

Nuncio Apostólico

Congregatio de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum

Prot. n. CD 901/90

Roma, 3 de enero de 1991

Excelencia,

Me es grato enviarle el adjunto Decreto por el que se permite introducir en el Calendario de esa diócesis de Menorca la celebración litúrgica del Beato Francisco Palau Quer, presbítero y religioso, de acuerdo con lo que V.E. había solicitado en su momento.

Aprovecho esta circunstancia para saludarle atentamente y expresarle mi estima y consideración.

Dev.mo in Domino,

+ Lajos Kada

Arzobispo tit. de Tibica

Secretario

Congregació del Culte Diví i Disciplina dels Sagraments

Prot. n. CD 901/90

Havent sol·licitat l'Excel·lentíssim Senyor Manuel Ureña Pastor, Bisbe d'Eivissa i Administrador Apostòlic de Menorca, per carta de dia 1 de novembre del 1990, amb la força de les facultats atorgades a aquesta Congregació pel Summe Pontífex (Sant Pare) JOAN PAU II, ateses les raons exposades, gustosament concedim que la celebració litúrgica del Beat Francesc Palau Quer, prevere i religiós, pugui ésser inserida en el Calendari propi de l'Església de Menorca, cada any el dia 7 de novembre, com a memòria lliure.

Pel que fa a la celebració de la Missa i de la Litúrgia de les Hores, s'emprin els textos confirmats per aquesta Congregació en llengua llatina el dia 29 de febrer del 1988 (Prot. n. 256/88), i en llengua catalana i castellana (espanyola) el dia 29 de març del 1988 (Prot. n. 422/88).

Sense que res en contra en sigui obstacle.

Des de la seu de la Congregació del Culte Diví i Disciplina dels Sagraments, dia 3 de gener del 1991.

Eduard Card. Martínez

Prefecte

Lluís Kada

Arquebisbe tit. Tibicenc

Secretari

IV CENTENARI DE SANT JOAN DE LA CREU (1551-1991)

Els i les carmelites, en unió amb l'Església de Balears celebren el IV Centenari de la mort de sant Joan de la Creu, que va entrar «en la espesura» de Déu el 14 de desembre de 1591.

Volem que 1991 sigui un any dedicat a viure amb Joan de la Creu, ell que és patrimoni de tota l'Església i de tota la cultura humana.

Joan de la Creu és un testimoni acurat i fort del misteri de la fe. El seu pensament va ressonar dins l'aula conciliar durant el Vaticà II. Té també paraula i audiència en els àmbits allunyats o indiferents al fet religiós pels seus símbols, per l'expressió lite-

rària, per l'anàlisi psicològica de la persona. Podem afirmar que Joan de la Creu està d'actualitat, no tan sols en el món de la fe, sinó també en el de la cultura i del pensament.

En celebrar el IV Centenari de la seva mort no volem triomfalisme. Si en l'home i en el món dels nostres dies hi ha «nit obscura», creiem que ell n'és un sentinella. Si en l'home hi ha el gran desig, creiem que ell pot il·luminar, esperonar i encaminar vers la Gran Veritat: Déu. Si l'angoixa, el desencís, la vida difícil de la societat postmoderna porten vers el nihilisme, la falta d'utopia, el pensament dèbil, Joan de la Creu ens obre a la realitat d'un tot que desperta a una il·lusió nova i profunda, a un pensament d'horitzons amplis i vertaders.

Per això la celebració que proposam vol endinsar-nos en el millor de Joan de la Creu: el testimoni de l'anhel més profund de l'home: Déu!. Volem oferir a les comunitats cristianes, i també al món secularitzat, la persona i el pensament d'un home senzill, sense massa relleus en la seva vida, però que ens diu que en el fons de l'home hi ha el camí de la felicitat vertadera i del sentit de la vida.

En nom dels Ordes i Congregacions Carmelitanes

Les Carmelites de Menorca

Edita: Bisbat de Menorca - Imprimeix: Editorial Menorca, S.A.